

„Niektórzy lubią poezję – pisze Szymborska – Niektórzy -/Czyli nie wszyscy./Nawet nie większość wszystkich ale mniejszość.” Poetą się bywa, bo muza, jak twierdzą ci, którzy zwarli się w szrankach z materia słowa, bywa kapryśna. Nie wiadomo, czym jest natchnienie, ale na pewno jest ciężką pracą i trudem zmagania się z oporną strukturą języka, by „odpowiednie dać rzeczy słowo”. Jak zdefiniować działanie twórcze? Na pewno to fenomen, często coś bardzo efemerycznego, czasem efekt żmudnego poszukiwania. **Kasia Szweda** i jej wiersze niosą ze sobą wielką wrażliwość, odzwierciedlają naturę otwartą i uważną. Jej poezja jest czułym sejsmografem rejestrującym rzeczywistość. Ze szczególną troską otacza szczegół, detal. Bo „wszystko jest poezją”, nawet sytuacja przystankowa może być pretekstem do odkryć, innowacyjnych obserwacji. Skłonna jest do ironicznej celnej refleksji i chłodnego dystansu jak w wierszu „Droga”. Świetnie buduje fabułę, napięcie, unikając banału, a zaskakując dyscypliną opisu, bardzo dojrzałym spojrzeniem. Wiersze o wuju Edwardzie wzruszają. Dzieje się tak za sprawą wyważonego, rzeczowego tonu. I wydaje się, że na tym polega taktyka pisarska Kasi, i jednocześnie jej siła poetyckiego oddziaływania. /sokół/

-a na przystankach-

a na przystankach ludzie marzną
i drapią się po głowach

u nich

stół zawsze bogato zastawiony
w wypolerowanym lustrze
przegląda się pani domu
zmartwiona że rosną jej wąsy

kucharka z niańką plotkują w kuchni
przypalona zupa zwabiła już sąsiadów

na ścianach portrety wydumanych przodków
chluba narodu chluba narodu

u mnie

nic ciekawego

a na przystankach ludzie marzną
i drapią się po głowach

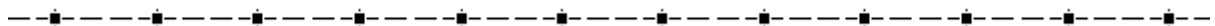
-droga-

dym z papierosa
kocha się z moim prawym płucem
podobno jest w jedenastym miesiącu ciąży
dziecku dadzą na imię Rak

odwiedzają mnie dziwni ludzie
mówią że jestem już martwy
mają powiązane ręce i nogi
kusi mnie żeby pociągnąć za sznurki

bronię się wycinam z papieru boeingi
z opakowań po chipsach
kulawych żołnierzy
na swoją armię wydałem cztery dolary

gdy nadejdzie czas
znowu zrobią mi defragmentację
zmarnowałem już czterdzieści dziewięć żyć
droga do niczego też bywa trudna

-wuj Edward o wojnie-

Spalony dom wuja Edwarda
już nie istnieje.
Szkoda tylko,
że nie udało się wynieść
z niego tego starego fortepianu
i obrazu Najświętszej Pani.

Czasami jeszcze wuj Edward wspomina:

"Grałem wtedy pieśń,
grałem modlitwę,
a oni się bili i umierali,
żebym ja mógł spokojnie tworzyć.
Czasami lepiej było nie wiedzieć,
ale huk wojny odbijał się od ścian
coraz wyraźniej.
Chciałem być bohaterem,
a tymczasem kładąc się spać
nie zgasilem ognia w kominku.
Szkoda tego obrazu i fortepianu.
Wtedy chociaż modliłem się i grałem.
Teraz?
Teraz siedzę i rozmyślam nad tym,
dlaczego fortepiany nie są wielkości
pudełka od zapalek,
A obrazy zbyt święte,
aby je dotykać".

-wuj Edward-

miął na imię Edward
czy ktoś zna Edwarda?

nikt

był wesołym chłopcem
a potem była wojna
i był płacz
i krzyk
a oni mieli piękne mundury i smutne oczy

spójrz na tego starszka
widać że nawdychał się wojny
nadotykał

pomału pijemy gorącą herbatę
słuchamy go w milczeniu
słuchamy krzyku dzieci
płaczu matek i strzałów
wybuchów i znów płaczu

a to tylko deszcz uderza o szyby
wiatr targa dziurawym dachem
drżące słowa obijają się o ściany

i życie tu w tym miejscu
nabiera sensu
tak po prostu

Nie wiemy, czy każdy może pisać poezję, ale na pewno wiemy, że każdy powinien próbować. Dzisiaj niewielką wagę przywiązuje się do pięknego zdania, do wiązania słów, które zachwycają, zdumiewają trafnością skojarzeń, wirtuozerią retoryczną. Wielką sztuką jest zapisać słowo, które chwieje się na końcu języka. A to, co nie zapisane, nie istnieje. Zachęcamy Was do czernienia papieru! Może po wakacjach (bo niestety to nastąpi ☺), podzielicie się z nami tym, co nie uciekło Wam sprzed oczu, z uszu, a zostało ujarzmione i zapisane?

Niech nie opuszcza Was siostra Poezja! Twórczych wakacji!

P.S. Jeszcze kilka słów o autorce. Kasia Szveda - rocznik 1989, ukończona szkoła - I LO w Jaśle, klasa językowa. Laureatka Ogólnopolskiego i Wojewódzkiego Przeglądu Dziecięcej i Młodzieżowej Twórczości Literackiej „Lipa 2006” i „Lipa 2007”, zdobywczyni wyróżnienia w konkursie literackim programu „Dolina Kreatywna”(TVP2), publikowała wiersze m.in. w czasopiśmie internetowym „Lirykon” oraz w pierwszej antologii poezji internetowej „Poeci z sieci” (2006r.)

